

1 Ἰουνίου 2025: ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

«Τῶν ἁγίων 318 θεοφόρων πατέρων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (325 μ.Χ.).»

Ἰουστίνου φιλοσόφου καί μάρτυρος († 166). Πύρρου ἐπισκόπου.

Ἦχος: πλ. β΄ – Ἑωθινόν: Γ΄ – Ἀπόστ.: Πράξ. κ΄ 16-18, 28-36 – Εὐαγγ.: Ἰωάν. ιζ΄ 1-13.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 8 Ἰουνίου, τῆς Πεντηκοστῆς.

Ἀπόστολος: Πράξ. β΄ 1-11 – Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. ζ΄ 37-52, η΄ 12.

τρόπο δικαίωσης, δέν ὑπετάχθησαν στή δικαίωση πού προέρχεται ἀπό τόν Θεό. Διότι τό τέλος τοῦ νόμου εἶναι ὁ Χριστός, γιά νά δικαιωθεῖ ὁ καθένας πού πιστεύει» (Ρωμ. 10, 2-4). Τά χαρακτηριστικά τῶν κακῶς νοουμένων ζηλωτῶν εἶναι ὁ θρησκευτικός φανατισμός, ἡ υπερφίαλη κριτική τῶν πάντων, ὁ φαρισαϊκός ζήλος τῆς θρησκείας πού ἐξακολουθεῖ νά σταυρώνει τόν Χριστό καί νά λιθοβολεῖ τοὺς ἀνθρώπους.

Αἵρέσεις, σχίσματα καί ζηλωτισμός εἶναι τά τρία μεγάλα δεινά πού ἀπειλοῦν τήν ἐκκλησιαστική ζωή, συμβάλλουν στή διαίρεση καί θέτουν σέ κίνδυνο τήν προοπτική τῆς σωτηρίας μας. Νά μήν ἐπιτρέψουμε νά διεισδύσουν στή ζωή μας, ἀλλά νά ἀσφαλιστοῦμε στό ἐκκλησιαστικό μας περιβάλλον, ἔχοντας ἐμπιστοσύνη στοὺς Ποιμένες μας, πού ἀνέλαβαν τό μέγιστο ἔργο τῆς «εἰς Χριστόν» τελειώσεώς μας καί θά δώσουν, γι' αὐτό, φρικτή ὁμολογία ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ἀρχιμ. Ἐ. Οἰκ.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΥΛΩΝΟΣ
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΗΛ. ΜΟΥΣΤΑΚΑ

Η ΑΜΑΡΤΙΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΙΩΑΝΝΗ ΤΟΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟ

(Α΄ ἐκδ., σχῆμα 11x18, σελ. 208)

Ἡ σύντομη καί ἐκλαϊκευμένη, σχετικά, αὐτή μελέτη προσφέρεται πρὸς ὅλους τοὺς ἐνδιαφερομένους εἰδικούς καί μὴ πού ἐπιθυμοῦν νά γνωρίσουν τή θεολογική σκέψη τοῦ ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Χρυσοστόμου γιά τήν ἁμαρτία. Ἐφόσον ἡ ἁμαρτία εἰσήγαγε στὸν κόσμον τό θάνατο καί εἶναι ἀδύνατο νά χωριστεῖ ἀπὸ αὐτόν.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

ΕΤΟΣ 73ον

1 Ἰουνίου 2025

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 22 (3757)

ΟΙ ΒΑΡΕΙΣ ΛΥΚΟΙ

Τό σημερινό Ἀποστολικό ἀνάγνωσμα ἀναφέρεται στή συνάντηση τοῦ ἀποστόλου Παύλου μέ τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἐφέσου. Ὁ Παῦλος τοὺς καθιστᾷ προσεκτικούς ὡς πρὸς τή διαποίμανση τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Τούς συστήνει νά γρηγοροῦν, προφητεύοντας τήν ἐμφάνιση ἀνθρώπων, μέ ἰδιοτελή κίνητρα, πού θά προσπαθήσουν ν' ἀποσπάσουν τό ποιμνιο ἀπὸ τή ζωή τοῦ Χριστοῦ, νά διαστρέψουν τήν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου καί νά δημιουργήσουν ὁπαδούς. Ἡ προφητεία αὐτή τοῦ Ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν ἐκπληρώνεται καθ' ὅλη τή διάρκεια τῆς ἱστορίας, καθώς οἱ βαρεῖς λύκοι, γιά τοὺς ὁποίους μιλάει, ἐμφανίζονται, κατὰ καιρούς, τροφοδοτώντας τρία μεγάλα δεινά, πού ταλανίζουν τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ αἵρέσεις

Τό πρῶτο, εἶναι οἱ αἵρέσεις. Γεννιοῦνται μέσα στήν Ἐκκλησία, διαστρεβλώνουν τήν πίστη καί παρερμηνεύουν τή διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπως διασώζεται στήν Ἁγία Γραφή καί ἀναλύεται ἀπὸ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Ὅποτε ἐμφανίστηκαν, προκάλεσαν μείζονα κακά, συνέβαλαν στήν ὀξυνση τῶν παθῶν καί στή διάσπαση τῆς ἐνότητας τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλά καί σέ προσωπικό ἐπίπεδο, ἡ αἵρεση εἶναι τό φοβερότερο κακό πού μπορεῖ νά συμβεῖ σέ ἕναν ἄνθρωπο.

Εἶναι ἁμαρτία μεγαλύτερη ἀπὸ κάθε ἄλλη, γιατί ἀποκόπτει ἀπὸ τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας, ἀποκλείει ἀπὸ τήν ἁγιαστική χάρη τῶν ἱερῶν Μυστηρίων καί στερεῖ τήν προοπτική τῆς σωτηρίας, καθότι, ἐκτός Ἐκκλησίας, δέν ὑπάρχει σωτηρία. Ἐνῶ κάθε ἄλλη ἁμαρτία, ὅσο σοβαρή κι ἂν εἶναι, δέν ἀποκλείει τόν ἁμαρτωλό ἀπὸ τή σωτηρία, ἀφοῦ δέν τόν ἐκδιώκει ἀπὸ τήν Ἐκκλησία· καί ὅσο ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται ἐντὸς τῆς Ἐκ-

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Πράξ. κ' 16-18, 28-36)

Ὁ Παῦλος ἀποχαιρετᾷ τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἔκρινεν ὁ Παῦλος παραπλεῦσαι τὴν Ἐφεσον, ὅπως μὴ γένηται αὐτῷ χρονοτριβῆσαι ἐν τῇ Ἀσίᾳ· ἔσπευδε γάρ, εἰ δυνατὸν ἦν αὐτῷ, τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς γενέσθαι εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἀπὸ δὲ τῆς Μιλήτου πέμψας εἰς Ἐφεσον μετεκαλέσατο τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας. Ὡς δὲ παρεγένοντο πρὸς αὐτόν, εἶπεν αὐτοῖς· προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος. Ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου· καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν. Διὸ γρηγορεῖτε, μνημονεύοντες ὅτι τριετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἐπαυσάμην μετὰ δακρύων νουθετῶν ἕνα ἕκαστον. Καὶ τὰ νῦν παρατίθεται ὑμᾶς, ἀδελφοί, τῷ Θεῷ καὶ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ τῷ δυναμένῳ ἐποικοδομῆσαι καὶ δοῦναι ὑμῖν κληρονομίαν ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πᾶσιν. Ἀργυρίου ἢ χρυσίου ἢ ἱματισμοῦ οὐδενὸς ἐπεθύμησα· αὐτοὶ γινώσκετε ὅτι ταῖς χρεῖαις μου καὶ τοῖς οὖσι μετ' ἐμοῦ ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὐταί. Πάντα ὑπέδειξα ὑμῖν ὅτι οὕτω κοπιῶντας δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, μνημονεύειν τε τῶν λόγων τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅτι αὐτὸς εἶπε· μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, θεῖς τὰ γόνατα αὐτοῦ σὺν πᾶσιν αὐτοῖς προσηύξατο.

κλησίας, μπορεῖ νά γίνει μέτοχος τῆς «ἐν Χριστῷ» σωτηρίας, διὰ τῆς μετανοίας.

Τά σχίσματα

Τό δεύτερο, εἶναι τὰ σχίσματα. Αὐτά νοθεύουν τὴ μαρτυρία τῆς Ἐκκλησίας καὶ οὐσιαστικά προσβάλλουν τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως. Ἄν καὶ ἡ ἀφετηρία τους ἐνδέχεται νά ἐδράζεται σέ ζητήματα ὄχι μόνο θεολογικά, διαψεύδουν τὴ φύση τῆς Ἐκκλησίας καὶ τραυματίζουν τὴν ἀγάπη. Χαρακτηριστικό παράδειγμα εἶναι τὸ σχίσμα τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου στὴν Ἑλλάδα. Ξεκίνησε ἀπὸ μιὰ διαφορετικὴ ἐκτίμηση τῆς μέτρησης τῶν ἡμερῶν καὶ συνέβαλε στὸν μερικό κατακερματισμὸ τῆς ἐνότητας τῆς Ἐκκλησίας καὶ στὸν ὀλικὸ κατακερματισμὸ τῆς ἐνότητας ὅσων ἀκολούθησαν τὸ σχίσμα, καθότι εἶναι γνωστὸ ὅτι οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Παλαιοῦ Ἡμερολογίου εἶναι διασπασμένοι σέ ἐπιμέρους φανατικές παρατάξεις, ἡ καθεμιά ἀπὸ τίς ὁποῖες ἀφορίζει τὴν ἄλλη. Τό γεγονὸς αὐτό εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀπόδειξη τῆς πλάνης καὶ ἀναταραχῆς πού προκαλεῖ τὸ σχίσμα στὴν Ἐκκλησία καὶ στὰ διανοήματα ὅσων, ἀτυχῶς, τὸ ἀκολουθοῦν. Ὁ ἱε-

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Κατὰ τίς ἡμέρες ἐκεῖνες, ὁ Παῦλος ἔκρινε νά παρακάμψουμε τὴν Ἐφεσο, γιὰ νά μὴν καθυστερήσει στὴν ἐπαρχία τῆς Ἀσίας, ἀφοῦ ἔσπευδε, ἂν ἦταν δυνατό, τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς νά εἶναι στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἀπὸ τῆ Μιλήτο ἔστειλε καὶ προσκάλεσε ἀπὸ τὴν Ἐφεσο τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας. Ὅταν ἦλθαν καὶ τὸν συνάντησαν, τοὺς εἶπε: Προσέχετε λοιπὸν τὸν ἑαυτὸ σας καὶ ὅλο τὸ ποῖμνιο, στὸ ὁποῖο τὸ ἅγιο Πνεῦμα σᾶς τοποθέτησε ἐπισκόπους γιὰ νά ποιμάνετε τὴν ἐκκλησία τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, τὴν ὁποία συγκρότησε γιὰ τὸν ἑαυτὸ του μὲ τὸ δικό του αἷμα. Γνωρίζω ὅμως καλὰ ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησή μου θὰ εἰσβάλουν σέ σᾶς ἄγριοι λύκοι πού δὲν θὰ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὸ ποῖμνιο. Καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ σᾶς τοὺς ἴδιους θὰ ἐμφανισθοῦν ἄνδρες πού θὰ διαστρέφουν τὴν ἀλήθεια γιὰ νά παρασύρουν τοὺς χριστιανούς μὲ τὸ μέρος τους. Γι' αὐτό, ἀγρυπνεῖτε καὶ νά ἐνθυμεῖσθε ὅτι ἐπὶ τρία χρόνια δὲν ἐπαυσα νύκτα καὶ ἡμέρα νά νουθετῶ μὲ δάκρυα τὸν καθέναν ἀπὸ σᾶς. Καὶ τώρα πλέον, ἀδελφοί, σᾶς ἀναθέτω στὸν Θεὸ καὶ στὸ κήρυγμα τῆς χάριτός του, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νά βελτιώσει τὴν κατάρτισή σας καὶ νά σᾶς δώσει μερίδιο στὴν κληρονομία πού δικαιούνται ὅλοι ὅσοι ἔχουν ἐπιτύχει τὸν ἁγιασμό. Ποτέ δὲν ἐπιδύμησα χρήματα ἢ χρυσὸ ἢ ρουχισμό. Σεῖς οἱ ἴδιοι γνωρίζετε ὅτι τίς ἀνάγκες μου καὶ τῶν συνοδῶν μου τίς ἱκανοποίησα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια. Μὲ κάθε τρόπο σᾶς ἔδειξα ὅτι μὲ τὴ σκληρὴ ἐργασία σας πρέπει νά φροντίζετε τοὺς ἀδυνάτους, καὶ νά ἐνθυμεῖσθε τὰ λόγια τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος εἶπε: Εἶναι καλύτερο νά δίνεις παρά νά παίρνεις. Καὶ ὅταν εἶπε αὐτά, γονάτισε μαζί μὲ ὅλους αὐτοὺς καὶ προσευχήθηκε.

(Ἀπὸ τῆ νέας ἔκδοσης: Ἡ Καινὴ Διαθήκη, τὸ πρωτότυπο κείμενο μὲ νεοελληνικὴ ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

ρός Χρυσόστομος, μάλιστα, θέλοντας νά τονίσει τὴ σοβαρότητα τοῦ σχίσματος, διδάσκει πῶς «οὔτε τὸ αἷμα τοῦ μαρτυρίου μπορεῖ νά ἐξαλείψει αὐτὴ τὴν ἁμαρτία».

Ὁ ζηλωτισμός

Τό τρίτο, εἶναι ὁ ζηλωτισμός. Ὑπάρχει ὁ καλὸς ζῆλος γιὰ τὴν ἐργασία τῶν ἀρετῶν, τὴ βίωση τῆς εὐαγγελικῆς ζωῆς. Ὑπάρχει, ὅμως καὶ ὁ κακὸς ζῆλος, μὲ κύρια χαρακτηριστικὰ τὴν ἔπαρση, τὴ διάθεση δημιουργίας ὁπαδῶν, τὴν αὐτονόμηση ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, τὴν ἀφ' ὑψηλοῦ κριτικὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου, τὴν προβολὴ τῶν ἐξωτερικῶν σχημάτων τῆς εὐσεβείας, πού ἐλκύουν τοὺς ἀφελεῖς καὶ προκαλοῦν τὸν θαυμασμό τους. Αὐτόν τόν «οὐ κατ' ἐπίγνωσιν ζῆλον» κατήγγειλε ὁ Παῦλος, στηλιτεύοντας ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι, «ἐπειδὴ ἀγνοοῦν τὴ δικαίωση πού δίνει ὁ Θεὸς καὶ προσπαθοῦν νά στήσουν τὸν δικό τους